

Sygn. akt II Ka 336/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Beaty Kłaskały Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu 14 stycznia 2022r.

sprawy **A. M.**

oskarżonej z art.286§1k.k. w zw. z art.297§1k.k. w zw. z art.11§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z 28 czerwca 2021r., sygn. akt II K 705/19

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 336/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 705/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
I.	Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a mianowicie:	# zasadny
II.		# częściowo zasadny
III.		# niezasadny
IV.	1. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego zasady swobodnej oceny dowodu, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i błędne przyjęcie, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i miała świadomość braku możliwości podjęcia działalności gospodarczej, podczas gdy materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona chciała podjąć działalność gospodarczą, podejmowała liczne działania, aby tę działalność zacząć, pominięcie również faktu współpracowania oskarżonej z wymiarem sprawiedliwości, podjętej przez oskarżoną spłaty w wysokości 8.550,00 zł; wyjaśnienia przez oskarżoną w toku postępowania wszelkich okoliczności w sposób spontaniczny; braku ewentualnego zadłużenia oskarżonej w stosunku do Urzędu Pracy wobec częściowej spłaty, jak również wobec umorzenia należności na mocy decyzji Starosty (...) z dnia 20 stycznia 2021 r.	# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
	# zasadny	
	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
	# zasadny	
	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
	# zasadny	
	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
	# zasadny	
	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
	# zasadny	

stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, oskarżona nie była uprzednio karana, a jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, zatem zostały spełnione wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego;

częściowo zasadny

niezasadny

2. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez błędny opis czynu i błędne przyjęcie, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy oskarżona miała zamiar podjęcia działalności gospodarczej, o czym świadczy fakt, że oskarżona zakupiła część zadeklarowanych przedmiotów, podejmowała również kroki w celu wynajęcia lokalu, zorientowała się w swojej branży;

3. art. 286 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że czyn oskarżonej stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i nie uwzględnienie postawy oskarżonej, jej niekaralności, stosunku do sprawy, podejmowanej przez oskarżoną terapii psychologicznej, jak również częściowego naprawienia szkody;

4. art. 53 § 1 k.k., polegającą na wymierzeniu oskarżonej kary przekraczającej stopień winy, podczas gdy w pełni zasadne stałoby się warunkowe umorzenie wobec oskarżonej postępowania, względnie zastosowanie wobec jej osoby nadzwyczajnego złagodzenia kary;

5. art. 53 § 2 k.k., polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd

	<p>I instancji motywacji i sposobu zachowania sprawcy, jego właściwości oraz warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowania po jego popełnieniu podczas, gdy wskazane powyższej okoliczności, zachowania oraz właściwości uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonej warunkowego umorzenia postępowania, względnie zastosowanie wobec jego osoby nadzwyczajnego złagodzenia kary ;</p> <p>6.art. 53 § 2 k.k., polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji w pełni sytuacji osobistej oskarżonego, tj. kosztów obciążających oskarżonego, brak możliwości świadczenia pracy skazania, stwierdzonej u oskarżonej depresji, leczenia u psychologa, okazania skruchy i żalu.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, że wysokość spłaty oskarżonej wynosiła 8.550,00 zł, podczas gdy wysokość spłaty wynosiła 9.450,00 zł. W okresie do 17 lutego 2021 r. oskarżona wpłaciła 4.450,00 zł natomiast od marca do grudnia 2020 r. wpłaciła łącznie 5.000,00 zł po 500 zł miesięcznie. Ostatecznie oskarżona wpłaciła 1/2 należności głównej.</p> <p>Rażącą niewspółmierność kary, szczególnie w kontekście wymiaru grzywny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji.</p>		

Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k. Wbrew stanowisku obrony Sąd orzekający dokładnie wskazał na podstawie jakich dowodów poczynił kolejne ustalenia faktyczne i dał temu wyraz w sporządzonym uzasadnieniu, a to z kolei obrona nie wskazuje jakie dowody zostały dowolnie ocenione przez Sąd.

Kontrola instancyjna wykazała, iż wbrew stanowisku obrony Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwej wykładni przepisów prawa materialnego, słusznie przyjmując, iż czyn oskarżonej wypełnił znamiona przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nie można przy tym podzielić stanowiska obrony, iż czyn oskarżonej stanowił przypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wśród znamion strony przedmiotowej

istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar wyrządzonej szkody, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia, motywacja i cel działania sprawcy. (wyrok SA w Warszawie z dnia 27.01.2014 r. II AKa 391/13)

Sąd meriti prawidłowo ocenił, iż oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i miała pełną świadomość braku możliwości podjęcia działalności gospodarczej, a przeciwne twierdzenia obrony mają charakter jedynie polemiczny. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż oskarżona miała świadomość istniejących zadłużeń, których nie ujawniła składając wniosek o środki finansowe na podjęcie działalności gospodarczej, a twierdzenie iż oskarżona była przekonana o ich przedawnieniu nie mogą się ostać, wobec faktu iż oskarżona była świadoma tego, że komornik dokonał zajęcia jej rachunku bankowego. Ponadto z zeznań świadka J. M., tj. męża oskarżonej również wynika, iż oskarżona wiedziała, że posiada zadłużenia i o części z nich wiedział również sam świadek. Nie ulega wątpliwości, że gdyby PUP w K. był poinformowany o zadłużeniu oskarżonej i prowadzeniu przeciwko niej egzekucji komorniczej, wniosek o dofinansowanie nie zostałby w ogóle przyjęty i w konsekwencji nie doszłoby do rozporządzenia mieniem. Obrona całkowicie pomija wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżoną, która wyniosła

18.000,00 złotych, zatem była wysoka oraz że były to środki publiczne. Wbrew stanowisku obrony, dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej nie ma znaczenia, iż oskarżona chciała prowadzić działalność gospodarczą i zakupiła m.in. sprzęt komputerowy oraz telefon skoro zataiła przed pokrzywdzonym fakt prowadzenia przeciwko niej postępowania egzekucyjnego i bezprawnie pozyskała środki na jej rozpoczęcie, a działalności ostatecznie nie podjęła. Obrona pomija również fakt, iż zakupiony sprzęt nie przyczynił się do otwarcia działalności gospodarczej, a działania oskarżonej podjęte w tym zakresie miały charakter iluzoryczny. Z uwagi na powyższe, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany wyroku stosownie do wniosku obrońcy w zakresie eliminacji z opisu czynu znamienia, iż oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadziła Powiatowy Urząd Pracy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000,00 zł.

Z kolei w odniesieniu do ustaleń faktycznych w zakresie kwoty jaką faktycznie zwróciła oskarżona należy wskazać, iż okoliczność ta ma drugorzędne znaczenie, bowiem istotny jest fakt, iż PUP w K. i tak w konsekwencji umorzył pozostałą należność z uwagi na trudną sytuację majątkową oskarżonej.

Sąd odwoławczy zauważa przy tym, że nie można zasadnie stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy skarżący kwestionuje jednocześnie prawidłowość ustaleń faktycznych.

Niezasadny okazał się przy tym zarzut naruszenia art. 66 § 1 k.k., bowiem Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż w sprawie nie zostały spełnione przesłanki dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwa umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W tym miejscu podkreślić należy, iż zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest możliwe tylko wtedy, gdy wyżej wskazane przesłanki zachodzą koniunkcyjnie, przy czym wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania bezwzględnie muszą zistieć się w momencie stosowania tego instrumentu probacyjnego. Instytucja warunkowego umorzenia postępowania winna być stosowana wyjątkowo, gdy przestępstwo jest incydentalne i wszelkie okoliczności świadczą o tym, że oskarżony więcej tego nie zrobi. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż w świetle okoliczności sprawy nie można uznać, że stopień winy oskarżonej był nieznaczny. Oskarżona bowiem działała z niskich pobudek, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a wartość uzyskanej korzyści majątkowej nie była niska, bowiem opiewała na kilkanaście tysięcy złotych. Oskarżona nie

naprawiła szkody w całości, a umorzenie przez pokrzywdzonego części należności wynikało, co pomija obrona, wyłącznie z trudnej sytuacji majątkowej oskarżonej. Oskarżona działała z pełną świadomością, a rację ma Sąd orzekający iż zachowanie oskarżonej nie znajduje usprawiedliwienia, bowiem w czasie objętym zarzutem nie wystąpiła jakakolwiek nagła potrzeba, przez którą oskarżona musiałaby wówczas złożyć nierzetelne oświadczenie. Wobec powyższego, prawidłowe ustalenie, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie są nieznaczące wyklucza możliwość zastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Z kolei w odniesieniu do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Trzeba również pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze

zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że orzeczona kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda jest karą sprawiedliwą i nie może zostać uznana za zbyt surową. Jest karą odpowiednią do stopnia winy oskarżonej, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, wszystkie okoliczności przestępstwa oraz sytuację majątkową oskarżonej, jak również spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze, a przy tym stanowić będzie wystarczającą dolegliwość o charakterze majątkowym. Obrona pomija przy tym, iż kara grzywny

w takim wymiarze oscyluje w dolnej granicy jaki przy jej wymierzaniu przewiduje Kodeks karny. Wbrew stanowisku obrony, Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę okoliczności wskazane przez obrońcę, w tym wcześniejszą niekaralność oskarżonej, sytuację osobistą oskarżonej, w tym stwierdzoną depresję, okazaną skruchę oraz częściowe naprawienie przez nią szkody, jednakże okoliczności te nie umniejszają stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się również błędu w zakresie kosztów za postępowanie przed Sądem I instancji.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

1.zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu w całości;

zasadny
częściowo zasadny

2.względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadziła Powiatowy Urząd Pracy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000,00 zł i warunkowe umorzenie wobec oskarżonej A. M. postępowania na okres 1 roku;

niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny

<p>3. nieobciążenie oskarżonej kosztami postępowania,</p> <p>4. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		

<p>4. (...) Z (...)</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. (...) S (...)</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wina oskarżonej, wymierzona kara grzywny oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

<p>Sprawstwo oskarżonej i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżona swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przypisanego jej czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara grzywny jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonej, uwzględnia jej możliwości majątkowe, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem</p>		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe.

7. PODPIS
Agata Wilczewska

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina oskarżonej, orzeczona kara grzywny, brak rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana